מחוור. מחללו ומדיחו במים: סלחא. סל: עבדי נמי הכי. וכי

דרך הוא כן שהמאבד חפץ אחד מולא שנים כלומר אחרים הוו

נמי התם ברישה: דהיתירה לה שכיחי. בתמיה החי נמי דהיתירה

ביו פירושה לכללה והה שפיר שמעינן

מינה דכיון שנתעלם אסור מדאסר

לראש הנמצא: ומשני איכא בינייהו

דליכא למיסמך אמילתא כולי האי

דאיכא למימר ברוב טבחי ישראל מודה

דמותר והכא משום דפרוותא דעובדי

כוכבים הואי. נמל פור"ט ושכיחי

דאיסורא טפי: אלא רב היכי אכיל

בשרא. הואיל ובהעלמה אסר ליה:

ומשני בשעתיה. מיד כשנשחט: התלת

קרנתא. לכל חתיכה ג' קרנות ומשום

סימן (ה) שלה יגנבו ממנה הנשי ביתו:

חוא מברא. מעבורת הנהר שהיתה

באה מעבר השני לעבר זה: אמר

מברא אתי לאפאי יומא טבא לגו. קימן

טוב הוא לעוברי דרכים כשהמעבורת

באה לקראתן מאליה קודם שזימנוה יום

טוב להם בבית אושפיזם באותה לילה כשילינו: אודיק בכועא דדשא. הליץ

דרך סדק שבדלת: איכו השתא.

כלומר אם בשמירתכם השתא: מפיתו

יותר מדאי שיש לחוש שלא יצליח: מלחא

זימני. הלליח או לא הלליח: יוסף איננו ושמעון איננו. הרי שתים אם את

בנימין תקחו מיד עלי היו כולנה ואין

לך לרה שחינה עוברת עלי: בחרוזין

מהו. נתן בשר בחרוזין רישט"ש ונתעלם

א ב מיי׳ פ״ח מהל׳ יב סמג לאוין קמא טוש"ע

יו״ד סימן סג סעיף א: גב ג מיי פי״א מהלכות עבודת כוכבים הל' ד השגות וכ"מ סמג . קעט סעיף ד בהג"ה פ"ה מהלכות דעות הלכה ב:

בד הו מיי׳ פי״א מהל׳ ע"ז הלכה ה טוש"ע שם: נה ז מיי פ״ח מהלכות

מאכלות אסורות הל׳ יג סמג לאוין קמא טוש"ע "ד סי סג סעי א:

תורה אור השלם

 וּשְׁמוּאֵל מֵת וַיִּסְפְּדוּ
וֹשְׁמוּאֵל מֵת וַיִּסְבְּדוּ
לוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל וַיִּקְבָּרְהוּ בָּרֶמָה וּבְעִירוֹ וְשְׁאוּל הַסִיר הָאֹבוֹת וְאָת הַסִיר הָאֹבוֹת וְאָת ַבְּיִּדְענִים מַהָאָרֶץ: שמואל א כח ג

2. וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֹתִי שִׁיבֵּלְתֶם אֲבִיהֶם אֹתִי שִׁיבַּלְתֶם יוסף איננו ושמעון איננו וְאֶת בִּנְיָמִן תִקְּחוּ עָלַי הָיוּ בלנה: בראשית מב לו

רבינו גרשום אייתי סילתא כלומר חתיכה של עץ הושיטו לתוך המים והביא שני ראשים. אמר רב עבדי כי האי גוונא כלומר איכא :לאישתרויי כי האי גוונא ואי מכללא מאי כלומו אפי׳ לא אמר בפירוש אלא מאותו מעשה דאסר מצינן למיגמר מיניה דבשר כיון שנתעלם מן העין אמור. פרווחא דטורדי כוכבים הוה כלומר מאותו מעשה לא מצינן למיגמר דפרוותא דעובדי כוכבים הוה: ואלא רב היכי אכיל בשר כלומר כיון אכי, בשי כיוניי כיון דקאמר בשר כיון שנתעלם אסור היכי אכיל בשרא. איבעית תימא בציירא וחתימא כלומר שצרור וחתום ומאותו בשר הוא אוכל. יומא טבא לגו כלומר סימן טוב שהספינה בזעא סדק כלומר בפתח . דהוה יכיל למיחזי בביתא. א״ל קא ספית איסורא לבני ברת כו׳ כלומר אי מחיותא: ספית איסורא לבני ברת. דרב חנז בר ברתיה: אלא משום דנחיש רמררא דאמר מעררא במבוא זאמו מעבוא דאתי לאפאי יומא טבא לגו ובשביל שניחש לא רצה לאכול מאוחו רשר. וכי יהונתן בן שאול כו׳ שמצינו ביהונתן בן שאול שניחש בפלשתים והיה אם יאמרו לנו עלו אלינו נעלה אליהם כו' ואם יאמרו לנו נעלה אליכם הן ינצחו: בדיק במברא . כדאמרינז אי מברא אתי . לאפיה הולך ומצליח ואי לא לא אזיל: שמואל בדיק בסיפרא אם חוזר

אםיק תרין אמר רב עבדי נמי הכי אסרינהו ניהדיה. ואי לא אסיק אלא חד לא היה אוסר שהרי ראה שלא היה שם עורב והא לא הוה (כ) למיחש שמא שלו נאבד במים וזהו אחר אבל השתא דאסיק תרי אסרינן אע"פ שרוב טבחי ישראל הוו שם דחייש הוא: ו**כי מכללא מאי**. לעיל קאי דאמרי לאו בפירוש איתמר מאי

שמא עורב הביא מרובא דעלמא והיינו דהאמר דאיסורא שכיח טפי כלומר במקומות הרחוקים שיכולים עורבין להביא משם ולקמן דשרי רב כהנא כבדי וכולייתא דמייתו עורבין ושדו משום דהיתרא שכיחא (ג) התם בכל מקומות שסביב שהיו עורבין יכולים להביא משם היו רוב טבחי ישראל: לא עלים רב עיניה מיניה. לא היה יכול לדקדק מכאן דסבר רב דבשר שנתעלם מן העין אסור דדלמא רוב טבחי עובדי כוכבים היו שם: באליעזר עבר אברהם. °ומס תאמר אליעזר היאך

ניחש למ"ד בפ' ארבעה מיתות (סנהדרין דף נו:) כל האמור בפרשת מכשף בן נח מוזהר עליו וי"ל (ד) דההוא תנא סבר שלא נתן לה הצמידים עד שהגידה לו בת מי היא ואע"ג דכתיב (בראשית כד) ויהח האיש נום זהב וגו' והדר כתיב ויאמר בת מי את אין מוקדם ומאוחר בתורה וכן מוכח כשספר דכתיב ואשאל אותה ואומר בת מי את:

וביונתן בן שאול. וא״ת היאך ניחש וים לומר דלורו את נערו אמר כן ובלאו הכי נמי היה עולה: תריםר גמלי. ור״ח גרים גוילי כלומר תריסר גוילין כתובין שאלות: בחרדורם הרי זה סימן. משמע דאין דרך לחרוז בשר וא"ת דבתוספתא [ב"מ פ"ב] קתני מנא חרוזין של דגים ושל בשר הרי אלו שלו ויש לומר דהכא סמכינן בדבר מועטם: 631

שָׁדר ליה ∘תליִםר גמלי ספקי מריפתא אמר אית לי רב בבבל איזיל איחזייה א״ל לינוקא פסוק לי פסוקיך אמר ליה יושמואל מת אמר ש"מ נח נפשיה דשמואל ולא היא לא שכיב שמואל אלא כי היכי דלא לימרח רבי יוחנו תניא רבי שמעון בן אלעזר אומר יבית תינוק ואשה אף על פי שאין נחש יש סימן אמר ר' אלעזר והוא דאיתחזק תלתא זימני דכתיב ביוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו בעא מיניה רב הונא מרב בחרוזין מהו א"ל אל תהי שומה בחרוזין הרי זה סימן איכא דאמרי אמר רב הונא אמר רב בחרוזין הרי זה סימן רב נחמן מנהרדעא איקלע לגבי רב כהנא לפום נהרא במעלי יומא דכפורי אתו עורבי שדו כבדי וכוליתא אמר ליה שקול ואכול האידנא דהיתרא שכיח מפי רב חייא בר אבין איתבד ליה כרכשא יי(בי דינא) אתא לקמיה דרב הונא שפי דר א בו אבן אינבו לידום בשאילב די גא) או גא לקבידו די הובא אמר ליה אית לך סימנא בגויה א"ל לא יאית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול רב חנינא חוזאה איתבד ליה גבא דבשרא אתא לקמיה דרב נחמן אמר ליה אית לך סימנא בגויה אמר ליה לא אית לך מביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול רב נתן בר אביי איתבד ליה קיבורא דתכלתא אתא לקמיה דרב חסדא אמר ליה אית לך סימנא בגויה אמר ליה לא אית לך טביעות עינא בגויה אמר ליה אין אם כן זיל שקול אמר רבא ©מרישא הוה אמינא סימנא עדיף מטביעות עינא דהא מהדרינן אבידתא בסימנא

שמחוור רישא נפל מיניה אזל אייתי סילתא שמחוור רישא נפל שדא אסיק תרין אמר רב עבדי נמי הכי אסרינהו ניהליה אמרי ליה רב כהנא ורב אםי לרב דאיםורא שכיחי דהתירא לא שכיחי אמר להו דאיסורא שכיחי מפי יוכי מכללא מאי פרוותא דעובדי כוכבים הואי תדע דקאמר להו דאיםורא שכיחי מפי אלא ∘רב היכי אכל בשרא בשעתיה דלא עלים עיניה מיניה איבעית אימא "בציירא וחתומא ואי נמי בסימנא סכי הא דרכה ב"ר הונא מחתך ליה אתלת קרנתא רב הוה קאזיל לבי רב חנן חתניה חזי מברא דקאתי לאפיה אמר מברא קאתי לאפי יומא מבא לגו אזל קם אבבא אודיק בבועא דדשא חזי חיותא דתליא י מרף אבבא נפוק אתו כולי עלמא לאפיה אתא מבחי גמי לא עלים רב עיניה מיניה אמר להו איכו השתא ספיתו להו איסורא לבני ברת לא אכל רב מההוא בישרא מ"ם אי משום איעלומי הא לא איעלים אלא דנחיש והאמר רב יכל נחש שאינו כאליעזר עבד אברהם וכיונתן בן שאול אינו נחש אלא סעודת הרשות הואי ורב ילא מתהגי מסעודת דרב הוה כתב ליה רבי יוחנן לקדם רבינו שבבבל כי נח נפשיה הוה כתב לשמואל לקדם חבירינו שבבבל אמר לא ידע לי מידי דרביה אנא כתב שדר ליה עיבורא דשיתין

הרשות רב בדיק במברא ושמואל בדיק בספרא רבי יוחנן ^הבדיק בינוקא כולהו שני שני אמר השתא חושבנא בעלמא ידע כתב

להו איסורא לבני בנחי. שהעלמתם עיניכס: דנחיש. אמעברא דאתא לאפיה דאמר יומא טבא לגו: כל נחש שחינו. סומך עליו ממש כאליעזר עבד אברהם שאם תשקני אדבר בה ואם לאו לא אדבר בה: וכיונתן בן שאול. אם יאמרו ש (אלינו עלו) ועלינוי : סעודת הרשות. בת ת"ח לע"ה בחלו עוברין (פסחים מט.): בדיק במברא. אם מזומנת לו אזיל ואם בקושי מוצאה לא אזיל: בינוקח. דשייל ליה פסוק לי פסוקיך: כולהו שני. דהוה רב קיים בבבל כי הוה כתב ר' יוחנן מארץ ישראל שאלה או תשובה היה כותב באגרתו לקדם רבינו שבבבל: אמר. שמואל: לא ידיע לי מידי דרביה אנא. לא אוכל לחפש דבר שאהיה אני בקי בו והוא לא שנאו ואהיה רבו: מליסר גמלי. לאו דווקא: ספקי טריפתא. מיני ספק טרפות. ואני שמעתי הנך ספקי עופות טמאים דאלו טריפות (לעיל דף סב:): בית תינוק וחשה. בנה בית או נולד לו בן או נשא אשה: אע"פ שאין נחש. שאסור לנחש ולסמוך על הנחש: יש סימו. סימנא בעלמא הוי מיהא דאי מצלח בסחורה ראשונה אחר שבנה בית או שנולד התינוק או שנשא אשה סימן הוא שהולך ומצלים ואי לא אל ירגיל לצאת

 ל) [ג'י הערוך בערך חל
יא מחליל], כ) [ברכות יב.
וש"נ], ג) [ע" חוס' ב"מ כג: ד"ה מחרוזות ותוספות ד) ב"מ כג: בינה כח., ה) ות"י של וישקף על מדום ואודיק. ערוך אדק ג'], ו) [עי׳ מום׳ ברכות כ. ד״ה תליסר מוסי בו טוע כ. דייה תפיסו וברש"י שבת קיט. ד"ה תליסר עליתא ותוס' ב"ב קלג: ד"ה עליתא], ז) [ל"ל ביני דנא וכ"א ברי"ף והרא"ש פי' בין החביות], ה) ול"ל מרישו, ע) ל"ל עלו עלינו, י) [שמואל א ידן, ל) ושקלים פ"ו מ"גן, ל) [מכשירין פ"ב מ"ט], מ) [לעיל ע"א], נ) [בכורות מט:ן, ס) ווע"ע תוס׳ ב"מ

גליון הש"ם . תום' ד"ה כאליעזר כו

כנ: ד"ה מחרוזות].

וא"ת. עי' ברד"ק שמואל א' י"ד ט בארוכה:

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה אתלת קרנתא וכו' שלא יגנבו. נ"ב עי' פרק אלו מניאות דף כג ע"ב ופ" אין לדין דף כח ע"א פירש"י בענין אחר: (ב) תום' ד"ה אסיק וכו׳ לא הוה ליה למיחש: וב כמי של ליחו למימק. (ג) בא"ד שכיחא טפי התם: (ד) ד"ה כאליעור וכו' דההוא תנא סבר. נ"ב צי׳ בתענית דף ד בתוס׳:

לעזי רש"י

פור"ט ומל .[רישט"ש רישט"ט] חבלים, חוטים. טבחי"א [טבחיא"ה]. לימוישי"ל. פקעת (של

מוסף רש"י

וכי מכללא מאי. וכי אמר ליה מכללא מאי נתנת פים מככנה מהי גריעותה היכה (ברכות יב.) מה לנו הי היתמר מכלל אי בפירוש. הא מהא כללא לה בפירום, יאו תהאו כנכו שפיר שמעינן ומה יש לנו לגמגם בכלל זה (לעיל צד.). דרכה כ"ר הונא. והיה שולח בשר ניד נכרי, מחתך ליה אתלת קרנתא. עושה החתיכה בת ג' קרנות (ב"מ בג:) כשהיה משלח הבשר לביחו היה רגיל אנשי ביתו שוה היה סימן שלו (ביצה כח.). תליסר גמלי. גוומא בעלמא הוא (ווזרח קימו)

> מן העין: אל סהי שוטה בחרווים. בשאלה זו דודאי זה סימן לשון מורי. לישנא אחרינא אל חהי שוטה דבחרוזין הרי זה סימן: איכא דאמרי. לאו בעיא הוא אלא שמעתא אתמר אמר רב הונא כו': שדו. היו משליכין: האידנא דהיתרא שכיה טפי. דהיום רוב שוחטים ישראלים הם ולספק טרפה לא חיישינן דרוב בהמות אינן טרפות: **כרכשא**. טבחי״א: רב הונא ס״ל כרב רביה דאסר בהעלמה ולא קי״ל כוותיה בהא אלא אמתניתין סמכינן נמצא בגבולים? מצא בה בשר⁰ ואע"ג דשנינהו[®] בעומד ורואהו שינויי דחיקי נינהו וכי קי"ל⁰ הלכתא כרב באיסורי גבי פלוגתא דשמואל הוא דאמרינן אבל גבי מתניתין לא ורב כהנא הא קא חזינן דא"ל שקול אכול: **קיבורא.** לימויישי"ל: **סכלסא.** צריך להכירה שלא תחחלף בקלא אילן: דהא מהדרינן אבידהא. לכל אדם בסימנין ולא מהדרינן אבידתא בטביעות שינא אלא ללורבא מרבנן באלו מליאות (ב"מ דף כג:):

בינוקא כלומר הולך לתינוקות של בית רבן בשעה שמחזיק בדרך ושואל לו הפסוק שבאותה שעה לומר אם טוב הולך ואם לאו אינו הולך: בית תינוק ואשה כלומר כשמחנך ביתו אם יארע לו טוב ג' פעמים ודאי במזל טוב חינכו. וכן שנולד לו תינוק וכן שנשא אשה אם יאוע לו בתחלה ג"כ אם טוב ואם רע ודאי כשם שאירע לו ג"פ מתחלה כן יארע לו תדיר (תדיר). בשר בחרוזן מהו. כלומר אמרינן בשר כיון שנתעלם מן העין כרי ואם יש בשר בחרוזין כמו שתולין הקצבין החתיכות ועשה בו הלוקח סימן באותן חרוזין מהו ויכיר החרוזין מהו: האידנא דהיתרא שכיחי טפי כלומר שישראל שוחטין בכל מקומות: אית לך טביעות עינא. כלומר מכיר אתה אותה: גבא דבשרא. כלומר גבא של בהמה חתיכה שלימה שקנה: קיבורא דתכלתא. לימש"ל דתכלת דבעינן טוייה לשמה דכתיב ועשו להם ציצית בעינן עשייה לשמה.